

ECHO'S

Leesexemplaar

ANJA FELIERS

Echo's

P E L C K M A N S

Billie

Een hand gleed over haar wang heen, zo zacht, zo voorzichtig dat het bijna leek alsof ze het zich verbeeldde.

Toen er echter een zucht over haar gezicht heen streek, wist ze dat ze niet alleen was.

‘Mama’, mompelde ze. Een flauwe glimlach krulde om haar lippen en het besef dat haar moeder dicht bij haar was, ontspande haar.

De beweging die ze eerder registreerde, herhaalde zich terwijl Billie zich opkrulde tot een warm bolletje.

‘Lig je lekker, kleine meid?’ fluisterde de stem zachtjes aan haar oor.

Billie herkende de stem, maar toch leek ze anders van nacht.

‘Mama?’ zei ze opnieuw, net zo zacht als ze eerder gedaan had.

Billie wilde haar ogen wel openen, maar ze was zo moe. Haar oogleden voelden onnoemelijk zwaar aan en hoe graag ze zich ook wilde omdraaien om haar moeder te kunnen zien, haar lichaam leek de strijd met haar wil te verliezen.

‘Slaap maar lekker verder, lieve meid’, sprak de stem opnieuw.

Iets in Billies hoofd maakte haar alert. Terwijl de woor-

den nog nagalmden, sijpelde langzaam het besef bij haar binnen dat dit haar moeders stem misschien toch niet was.

Niet echt.

De stem leek wel op die van haar moeder, maar er was iets in het timbre dat anders was.

Billie opende langzaam haar ogen en terwijl ze dat deed, weerklonk de stem opnieuw.

‘Ik heb je wakker gemaakt. Wat spijt me dat, Billie...’

Billie draaide zich langzaam weg van de muur waar haar bedje tegen stond en haar ogen tastten de kamer af. De duisternis in de kamer echter belette het haar om ook maar iets, of iemand, te zien.

‘Mama?’ zei Billie opnieuw. Ze betrapte zichzelf erop dat er nu iets van angst in dat ene woordje weerklonk.

‘Je hoeft niet bang te zijn, Billie’, zei de stem opnieuw. ‘Ik wilde alleen maar graag even bij je zijn. Kijken of je het goed maakt...’

Billies adem bleef even in haar keel achter.

De verwarring die ze eerder gevoeld had, had nu plaatsgemaakt voor angst. Dit was niet haar moeder.

Een schok ging door haar lichaam. Haastig ging ze rechtop zitten in bed terwijl haar hand naar de lichtknop van haar bedlampje gleed.

Zacht geel licht verspreidde zich door haar kamer en net toen ze dacht te kunnen zien wie bij haar was, ontdekte ze tot haar verbazing dat haar kamer leeg was.

Verbouwereerd staarde ze voor zich uit. Toen schudde ze haar hoofd.

Had ze gedroomd? Had ze het zich verbeeld?

‘Mama?’ zei ze nu opnieuw. Harder dan ze eerder had gedaan.

Toen er geen antwoord kwam, gooide ze het donsdeken van zich af en zonder nog verder na te denken, liep ze haar slaapkamer uit.

Ijlings haastte ze zich in het duister naar haar moeders bed en toen ze de vertrouwde hobbel ontdekte, haalde ze opgelucht adem.

Zonder een woord te spreken, tilde ze het donsdeken op en kroop dicht tegen het lichaam van haar moeder aan.

Die bewoog in haar slaap en toen ze haar arm beschermend over Billie heen legde, schoof Billie nog dichter tegen haar aan.

‘Kon je niet slapen?’ mompelde haar moeder in haar slaap terwijl ze zacht en vertrouwd een kus op Billies voorhoofd drukte.

Billie schudde stil haar hoofd. Ze wist niet goed wat ze moest zeggen.

‘Ik denk dat ik een rare droom heb gehad’, fluisterde ze zacht.

‘Een enge droom?’ vroeg haar moeder, nog steeds half in slaap.

‘Nee, geen enge. Eerder een rare’, herhaalde ze.

‘Ik ben nu bij je.’

De geruststelling die doorklonk in haar moeders woorden, deed Billie opgelucht ademen.

Ze luisterde naar haar ademhaling die zo heerlijk vertrouwd aanvoelde. Zonder dat ze het beseftte duwde ze haar kleine neus tegen haar warme arm aan. De geur van haar moeder maakte haar rustig.

Billie sloot haar ogen en langzaam, heel langzaam, ontspande ze zich.

‘Slaapwel, mama...’ mompelde ze zachtjes.

Haar moeder drukte haar opnieuw liefdevol tegen zich aan en net toen Billie bijna in slaap viel, weerklonk de stem opnieuw.

‘Slaapwel, Billie.’

Ogenblikkelijk opende Billie haar ogen opnieuw.

Ze wist het nu zeker.

De stem die ze hoorde was niet die van haar moeder.

Maar wat hoorde ze dan?

Wie was dit dan?

Wie?

Wees voorzichtig

Denk na

Eén keer

Twee keer

Soms is er geen weg terug

Ook al wil je dat zo graag

Caro

Het bericht was verzonden.

Ik staarde even voor me uit, de telefoon nog in mijn handen.

Buiten hoorde ik de wind aanzwellen. Regen striemde tegen de ramen. Een rilling gleed over mijn lijf.

Max, onze Franse bulldog, lag dicht bij het haardvuur, hief zijn kop op en keek me met zijn donkere ogen aan. Ik had het gevoel dat er iets verwijtends in zijn blik lag. Alsof hij aanvoelde dat ik met iets bezig was waarvan ik onmogelijk kon inschatten hoe het zou eindigen.

Ik keek naar de berichten op mijn telefoon. De berichten die Rolf me gezonden had. Die me aangezet hadden iets te doen.

Iéts! Hoe wanhopig ook...

Ik kon niet machteloos blijven afwachten hoe hij mij en de kinderen iets zou aandoen. Ik was al veel verloren, maar de angst om nog meer te verliezen, zorgde ervoor dat ik niet anders kon dan het heft in eigen handen nemen.

Ik herlas de laatste berichten die Rolf me gestuurd had. Een rechtstreeks gevolg van de communicatie die ik met hem was aangegaan.

Van bij het eerste bericht had ik getwijfeld of ik er goed aan had gedaan, maar het feit dat de mogelijkheid bestond

dat ik hem vroeg of laat kon traceren, had alle andere gedachten verdrongen.

Alles was beter dan me constant af te vragen waar hij was. Wat hij deed. Wat hij van plan was. Of hij Nouk op een onbewaakt ogenblik zou ontvoeren.

Die kans verkleinde ik door hem langzaam in mijn leven toe te laten. Langzaam én voorzichtig. Ik zou geen risico's nemen. Ik wilde hem niet opjagen, niet wegjagen, met de mogelijkheid dat hij Nouk meenam.

Nee, ik wilde de touwtjes in handen houden. Liefst zonder dat hij in de gaten had dat ik diegene was die ze manipuleerde.

Ik.

Niet hij.

Maar evengoed was daar het feit dat ik de man die mee verantwoordelijk was voor de dood van mijn echtgenoot Cas, die mijn zus Sasha verkracht had, opnieuw toeliet in mijn leven.

Sasha werd door die verkrachting een kind opgedrongen en was daardoor niet in staat haar de liefde te geven die ze nodig had. Cas en ik hadden ons ontfermd over Nouk en zij wist niet beter dan dat ze ons dochtertje was én zusje van onze dochter Loïs. Ooit zou ik haar moeten vertellen hoe haar verleden er echt uitzag. Dat haar vader Rolf haar moeder had gedood.

Een tijdlang was Rolf op de vlucht geweest. Een tijdlang hadden we de hoop gekoesterd dat hij voorgoed uit ons leven verdwenen zou zijn, maar Cas was me blijven waarschuwen.

Mijn Cas, die me over de dood heen de juiste richting wees en me op cruciale momenten waarschuwde. Waar

ik eerst dacht dat ik gek geworden was van verdriet, was ik langzaamaan gaan aanvaarden dat hij er nog was. Niet op de manier die ik zou willen, maar hij was niet helemaal weg. Niet echt.

Dat ik later naast zijn stem ook andere dingen oppikte, was een intense ervaring waaraan ik nog steeds niet helemaal gewoon was geraakt en waarvan ik nog steeds niet helemaal wist hoe het werkte en hoe ik ze kon controleren. Maar ik had al enkele malen de politie op de juiste weg kunnen brengen met mijn ervaringen over de dood heen en langzaam maar zeker leken zelfs enkele criticasters uit mijn naaste omgeving toe te moeten geven dat ik geen dingen verzon. Dat dit echt zoiets was als een gave, ook al noemde ik het zelf niet graag zo.

Ik keek naar Frederic, die op de zetel lag en een geluid maakte in zijn slaap.

Frederic de Jong, rechercheur bij de lokale politie en sinds kort durfde ik hem voorzichtig mijn vriend te noemen.

Frederic, die alles wist over het tragische ongeluk van mijn man Cas, van de ingewikkelde relatie tussen Nouk en Rolf en het gevaar dat dat met zich meebracht.

Frederic, voor wie ik van in het begin gevallen was. Die me op zoveel manieren herinnerde aan hoe fijn het was om iemand naast je te hebben. Die luisterde wanneer dat nodig was, zweeg wanneer woorden overbodig waren, wiens armen net zo warm aanvoelden als die van Cas. Van wie het vertrouwen in wie ik was en wat ik kon elke dag groter werd. Frederic, die ik vertrouwde als geen ander.

Ik slikte.

Maar waarom verzweeg ik hem dan dat ik contact had met Rolf?

Ik schudde stil het hoofd en keek hem aan terwijl ik mijn armen beschermend voor me heen vouwde.

Ik wist heel goed waarom ik dit verzweeg voor hem. Het plan dat langzaam in mijn hoofd rijpte, zou dwars tegen zijn erecode ingaan en hoe graag ik hem er ook bij wilde betrekken, ik wist ook dat als ik mijn doel zou bereiken en hij medeplichtig bevonden zou worden, ik alles van hem afpakte.

Dat mocht niet. Hoe hard ik Frederics hulp ook zou kunnen gebruiken, ik wilde zijn toekomst niet op het spel zetten omwille van mijn verleden.

‘Is het niet stilaan tijd dat wij elkaar eens zien? Jij en ik alleen? Op een veilige plek? Wat heb je te verliezen?’

Ik herlas de woorden van Rolf telkens opnieuw.

‘Jij en ik alleen.’

‘Op een veilige plek.’

‘Wat heb je te verliezen?’

Ik keek naar het bericht. Ik keek naar Frederic.

Ik sloot mijn ogen en zuchtte.

Ik wist dat wat ik zou doen vragen zou opwerpen, maar ik en ik alleen wist hoe dit voelde. Ik alleen wist dat Loïs, Nouk en ik nooit veilig zouden zijn zolang hij er was.

Het antwoord dat ik getypt had én verstuurd, brandde haast in het scherm.

‘Wanneer kunnen we elkaar zien? En waar?’

Ik staarde naar de woorden. Ik wist dat er geen weg terug was.

Maar ging ik dit doen?

Ging ik dit echt doen?

Ik schrok toen mijn telefoon trilde in mijn hand.
Even gleed mijn blik nog naar Frederic, bang dat hij wakker zou worden, bang dat hij in mijn ogen zou kunnen zien dat ik met vuur speelde.

Hij lag echter onderuitgezakt in de zetel en had geen benul van waar ik mee bezig was.

Rolfs woorden waren duidelijk.

‘Ik ben er klaar voor. Noem maar een plaats en een tijdstip waar jij je goed bij voelt.’

Ik slikte toen ik de woorden las en de betekenis ervan tot me doordrong.

Ik staarde voor me uit en schudde wanhopig mijn hoofd.

Verscheidene plaatsen in Bilzen flitsten door mijn hoofd, maar geen enkele plaats leek op het eerste gezicht goed genoeg.

Park Hafmans?

De Borreberg?

Het sportpark bij de Katteberg?

Was daar te veel volk? Of net te weinig?

Koos ik niet beter ergens een onopvallende straat, waar ik met Max zou wandelen om dan daar af te spreken?

Of een parking bij een of ander grootwarenhuis?

Maar er zouden wellicht overal camera’s hangen.

Als ik Rolf zou willen zien, zonder dat ook maar iemand ervan op de hoogte was, moest ik er wel rekening mee houden dat hij ook op die manier niet gezien zou worden.

Ik legde mijn hand op de telefoon en slikte.

Ik beseftte dat ik vanaf nu over al mijn handelingen zou moeten nadenken.

‘Ik stuur je later nog wel. Geef me even de tijd.’

Ik herlas het bericht en verstuurde het.

Nu pas voelde ik hoe mijn hart in mijn keel klopte.

Rolf antwoordde snel.

‘Ik begrijp het. Stuur me maar wanneer je eruit bent.’

Ik legde mijn hand over mijn mond en sloot mijn ogen.

Ik besepte dat er nu echt geen weg meer terug was.

‘Wat doe je?’

Frederics stem klonk plotseling vlakbij.

Mijn telefoon viel uit mijn handen, op de mat.

Terwijl ik mijn ogen opende, zag ik hoe Frederic vooroverboog en de telefoon opraapte.

Zonder dat ik het kon verhinderen, nam hij hem in zijn handen en staarde er geconcentreerd naar.

‘Het scherm is niet kapot’, zei hij terwijl hij er voorzichtig overheen veegde. ‘Gelukkig viel hij zacht.’

Ik kon het niet verhinderen dat ik rood kleurde en toen Frederic me onderzoekend aankeek, sloeg ik mijn blik neer.

Ik nam de telefoon van hem over, keek er even argeloos naar en legde hem toen op de salontafel.

‘Alles oké?’ vroeg hij.

Hij keek me secondelang aan.

‘Ja’, zei ik terwijl ik probeerde zo onschuldig mogelijk te kijken. Iets waarvan ik het gevoel had dat ik hopeloos faalde.

‘Blijf je slapen?’ vroeg ik terwijl ik Frederic tegen me aantrok en mijn armen om zijn nek sloeg, in een poging hem af te leiden.

Frederic glimlachte.

‘Is dat wel een goed idee?’

‘Je moet pas tegen de middag op het kantoor zijn. Je

kunt wat langer slapen morgen en samen ontbijten met mij als Nouk en Loïs naar school zijn.'

'Dat klinkt erg aantrekkelijk', reageerde Frederic. Hij knikte langzaam maar met steeds meer overtuiging.

'Ja, ik heb wel zin om bij je te blijven.'

Hij drukte zijn lippen op de mijne en even ontspande ik helemaal. Voelde ik hoe zijn rust ook mij kalmeerde.

Toen zijn kus zich verdiepte, wist ik dat we nog niet onmiddellijk zouden gaan slapen.

'Heb je nog zin?' fluisterde ik met mijn lippen nog op die van hem.

'In jou? Altijd', grijnsde hij.

Ook ik moest lachen.

Ik sloeg mijn benen om zijn lichaam en terwijl hij me langzaam naar de zetel droeg, hoorde ik de telefoon die nog steeds op de salontafel lag, opnieuw trillen.

Victoria

TOEN

Het was bijna kwart voor negen 's morgens toen Victoria haar dochter Billie aan de kleuterschool afzette. Die liep meteen op een vriendinnetje af, dat iets verderop met een driewielertje de speelplaats onveilig maakte. Zodra zij Billie opmerkte, fietste ze onstuimig op haar af. Victoria moest hardop grinniken. In luttele seconden was Billie haar vergeten en daar was Victoria blij om. Het gemak waarmee haar zesjarige dochter contacten legde, was iets dat ze van kleins af aan gestimuleerd had.

Victoria liep terug naar haar auto, die ze iets verderop op het kleine pleintje geparkeerd had. Toen ze achter het stuur plaatsnam, checkte ze haar telefoon, ook al wist ze dat ze nog ruimschoots de tijd had.

Ze startte de auto, reed weg van de kleuterschool en toen ze even later het centrum van hun stadje inreed, zag ze Janneke al door een van de winkelstraten wandelen.

Mooi op tijd, dacht Victoria. Zoals altijd.

Op vrijdagochtend had ze een vaste afspraak met haar. Nadat ze Billie op school dropte, spraken ze stevast af aan Frés Bistro. Een halfuurtje. Zij en Janneke. Een kop koffie of een theetje. Een stukje appelcake voor haar. Een chocoladedonut voor Janneke.

Victoria was blij met het contact dat ze wekelijks had met haar. Ook al was ze de nieuwe vriendin in het leven van Thijs, Victoria's ex, toch had ze een leuke klik met haar en in het belang van Billie deed Victoria graag wat extra moeite om het de plusmama in Billies leven wat gemakkelijker te maken.

Janneke was immers niet de oorzaak dat het tussen haar en Thijs was misgelopen. De eerlijkheid gebod haar toe te geven dat het vuur in hun relatie al eerder gedoofd was. Niemand had daar echt schuld aan. Zij en Thijs waren langzaam, zonder het zelf te beseffen, uit elkaar gegroeid. Victoria was niet meer dezelfde vrouw die ze was toen ze Thijs ontmoet had, en ook Thijs' beeld van hoe hij zijn leven verder wilde invullen was in de loop der jaren veranderd. Ze waren langzaam van elkaar vervreemd en toen Victoria aangaf dat ze liever alleen verder wilde, leek Thijs daar zelfs opgelucht over.

Het idee van co-ouderschap was iets dat ze beiden zagen zitten en omdat Billie nog erg klein was toen ze hun woorden in daden omzetten, leed uiteindelijk niemand echt onder de nieuwe situatie.

Victoria parkeerde de auto op het marktplein, Janneke kwam al aangewandeld. De torenhoge hakken waarmee ze de Bilzerse kasseien trotseerde, compenseerden haar kleine gestalte en toen ze halt hield aan de Commanderie, toonde ze een brede glimlach.

'Zon!' riep ze uitbundig, terwijl ze haar beide handen even opgetogen in de lucht stak.

Victoria glimlachte, boog zich voorover en drukte een zoen op Jannekes wang.

'Lekker he', reageerde Victoria terwijl ze samen hun

weg vervolgden door het gezellige winkelcentrum. ‘Ik denk dat iedereen die regen echt wel beu was.’

Toen ze aan Frés Bistro aankwamen, weerklonk de klok op de kerktoren.

‘Mooi op tijd’, knikte Janneke terwijl ze samen naar binnen wandelden. Ze knikte naar Fré die achter de bar stond en liet Victoria voorop lopen naar hun vaste hoekje.

‘Alles goed met Billie?’ vroeg ze toen ze allebei gesetteld waren.

‘Prima’, knikte Victoria. Ze keek toe hoe Janneke haar crèmekleurige trenchcoat uittrok en hem met zorg naast zich op de bank schikte.

Toen ze Victoria opnieuw aankeek, streek ze haar lange donkerbruine haar achter haar oor en keek haar glimlachend aan.

‘Heb je Billies reistasje meegenomen?’ vroeg ze.

Victoria knikte.

‘Het staat nog in de auto. Ik geef het je straks mee.’

Terwijl Janneke knikte, vervolgde Victoria haar woorden.

‘Billie kijkt uit naar jullie tripje naar zee. Het was een goed idee dit nu in te plannen. Ik besepte zelf niet helemaal dat ik nood had aan wat me-time.’

Janneke knikte terwijl ze haar telefoon erbij nam en de QR-code op hun tafeltje scande.

‘Ja, en dat we de zon meehebben is alleen maar een pluspunt. Met een beetje geluk kunnen Thijs en ik wat genieten in een strandbar terwijl Billie wat in het zand speelt.’

Victoria’s blik gleed even naar de bar terwijl Janneke

de menukaart grondig onderzocht. Ook al bestelde ze meestal hetzelfde, week in, week uit, toch kon ze het niet nalaten al dat lekkers nog eens grondig te bestuderen.

‘Weet je het al?’ vroeg Victoria terwijl een jonge vrouw hun hoekje naderde.

‘Kan ik jullie bestelling opnemen?’

Victoria knikte.

‘Een latte macchiato karamel, graag’, antwoordde Victoria.

Terwijl de jonge vrouw de bestelling ingaf op haar apparaatje, beefde haar hand. Victoria glimlachte geruststellend. Ze merkte de kleine moedervlek achter haar rechteroor op en wendde haar blik af.

‘Ik wil ook een latte macchiato’, besliste Janneke. Ze hief haar hoofd op. ‘Maar geen karamel voor mij. Doe mij maar de vanille. Dat past beter bij het zonnige weer, vind ik.’

Ze legde haar telefoon voor haar op het tafeltje.

‘Je eerste dag?’

De jonge vrouw richtte haar blik opnieuw naar Victoria toen ze begreep dat de woorden voor haar bestemd waren.

‘Ja, valt het zo hard op?’ zei ze verlegen.

Victoria schudde haar hoofd.

‘Nee, dat niet, maar wij zijn vaste klanten. We hebben snel in het oog wie hier nieuw is.’

De jonge vrouw glimlachte onzeker en verliet toen hun tafeltje.

‘Het is geen Limburgse’, concludeerde Janneke. ‘Ik herkende een Antwerps accent.’

‘Zou kunnen kloppen. Niks mis mee, toch?’

‘Nee, niks mis mee. Met geen enkel accent trouwens’, ging ze verder.

Ze keek Victoria opvallend aan alsof ze haar uitdaagde iets van haar Nederlandse roots aan te halen.

‘Wat ga jij die vijf dagen doen terwijl we weg zijn?’ vroeg Janneke, de aandacht weer verleggend. ‘Heb je al iets gepland?’

‘Nee, nog helemaal niks eigenlijk. Een dagje wellness zou me misschien wel goed doen.’

‘En wie neem je dan mee? Je moeder toch niet, mag ik hopen?’

Victoria ging niet op haar opmerking in. Jannekes relatie met haar eigen moeder stond zwaar onder druk sinds ze gekozen had voor Thijs, een man die een kind had van een ander. Janneke daarentegen vond hem eerder een godsgeschenk. Ze wilde niet onmiddellijk kinderen van zichzelf, dus waren Thijs en Billie het perfecte antwoord op hoe zij haar leven wilde invullen.

‘Met mijn relatie met mijn moeder is niks mis, Janneke,’ antwoordde Victoria geduldig, ‘maar ik heb er ook geen problemen mee om een dagje wellness te doen in mijn eentje.’

‘En hoe zit het dan met je werk?’

‘Ik heb een paar dagen bewust vrij ingeroosterd. En een paar dagen alleen in de namiddag twee klanten. Zo kan ik lekker uitslapen en ’s avonds toch nog leuke dingen doen.’

Een stem aan tafel trok hun aandacht.

‘De latte macchiato’s voor jullie. Karamel voor jou’, zei de jonge vrouw terwijl ze het verkeerde glas voor Victoria plaatste. ‘En een vanille voor jou.’

Janneke zag meteen wat Victoria zag.

Victoria wilde haar nog tegenhouden. De latte macchiato's gewoon verwisselen zonder dat de nieuwe meid er erg in had, maar Jannekes temperament was groter dan haar bereidwilligheid het zonder veel woorden op te lossen.

'Ze staan verkeerd', zei Janneke luid en nadrukkelijk met een vingertje dat heen en weer wees tussen de lattes in.

Nu pas ontdekte de jonge vrouw haar vergissing.

Ze tilde snel de latte van Janneke op, maar door de snelheid waarmee ze het onderbordje vastgreep, wankelde het hoge glas en voordat ook maar iemand het kon verhinderen, viel het glas om, sloeg het met een klap tegen de tafelrand aan en gutste de volledige inhoud over de tafel heen, over Jannekes crèmekleurige trenchcoat.

Janneke stootte een overdreven gil uit, trok haastig aan haar trenchcoat, maar het enige wat ze daarmee bereikte was dat het goedje zich over haar hele jas verspreidde.

'Fuck!' riep ze hysterisch terwijl de jonge vrouw secondelang het hele schouwspel verbouwereerd aanschouwde.

'Het spijt me', zei ze oprecht. 'Het spijt me zo. Zo verschrikkelijk.'

'Sta daar niet zo te staan', reageerde Janneke kort.

'Haal een doek, product... iets dat mijn jas kan redden.'

De jonge vrouw schoot weg, haastte zich ontredderd achter de koffiobar in, haar hoofd gloeide van schaamte. Haastig greep ze een handdoek vast, maakte die nat en met een of ander product dook ze weer op aan ons tafeltje.

Ze trok Jannekes trenchcoat naar zich toe en met overgave begon ze met haar handdoek te vegen over de vlekken die overal over Jannekes jas verspreid zaten.

Herhaaldelijk deed ze het product op haar jas, maar hoe ze ook wreef, het leek alleen maar erger te worden. Victoria voelde medelijden voor deze meid opborrelen en zocht naar woorden die haar enigszins zouden kunnen geruststellen.

‘Laat maar’, reageerde Janneke. De boosheid zinderde in haar woorden door.

Ze trok de trenchcoat uit de handen van de jonge vrouw.

‘Laat mij maar even doen’, zei ze met het geduld van een kleuter. Ze trok met een nijldige beweging de jas uit haar handen, stond op en terwijl de andere vrouwen haar nakeken, beende ze met grote passen in de richting van de toiletten.

‘Probeer het je alsjeblieft niet te hard aan te trekken’, zei Victoria tegen de jonge vrouw die bedremmeld met het product in haar handen achterbleef. Ze glimlachte mistroostig en streek onbeholpen een plukje haar achter haar oor.

Even keek ze in de richting van de koffiebar naar Fré, de zaakvoerder. Die was druk met andere klanten, maar liet tegelijkertijd zijn blik nu en dan naar hen afdwalen.

Toen ze de tafel onhandig begon schoon te vegen, hield Victoria haar tegen.

‘Laat mij je helpen’, zei ze goedbedoeld. Ze stond op en terwijl de vrouw haar nakeek, liep ze naar Fré.

‘Geef je even een extra doek?’ vroeg ze terwijl ze Fré aankeek.

‘Hebben jullie hulp nodig?’ vroeg hij bezorgd.

‘Nee, het lukt wel. Ik los het wel op. Geef haar even de ruimte die ze nodig heeft.’

Fré overhandigde haar een vochtige schoteldoek en met een discrete knipoog gaf hij aan dat hij begreep dat ze haar alleen maar wilde helpen.

Ze liep opnieuw op hun tafeltje af.

‘Ik ben Victoria’, zei ze terwijl ze de vochtige doek op tafel legde en het omgevallen glas rechtzette. Ze vermeed bewust oogcontact om het haar niet nog moeilijker te maken dan ze het al had.

‘Ik ben Alexandra’, stelde ze zichzelf nu voor. Haar stem was nauwelijks hoorbaar. ‘Maar iedereen noemt me Alec.’

Victoria richtte zich nu op en keek haar aan.

‘Als jij nu eens twee nieuwe macchiato’s ging halen, dan zorg ik ervoor dat dit alles...’ Victoria maakte een beweging boven de tafel. ‘Dat dit alles dadelijk opgeruimd is en gewoon een vervelende herinnering wordt... maar ook niet meer dan dat.’

Alecs blik gleed naar de deur van de toiletten.

‘Laat Janneke en haar trenchcoat maar aan mij over.’

Alec slikte, de onzekerheid lag nog steeds in haar blik besloten.

‘Ga nu’, zei Victoria. Ze legde een hand op Alecs arm.

Alec staarde ernaar. Toen keek ze Victoria opnieuw aan.

‘Dankjewel’, zei ze terwijl haar mondhoek lichtjes trilde.

Toen ze wegliep, keek Victoria haar niet na.

Haar blik gleed naar de deur van de toiletten. Ze wist dat als ze naar Janneke en haar gehavende trenchcoat zou gaan, er drama zou volgen. Maar ze wist ook dat er geen ontkomen aan was.

De storm die raast
Diep in mij
Wist de sporen in het zand
Opgelost
Zoals rook in de wind
Waar ben jij?

Caro

Het waaide hard. Of zo voelde het toch. Niet rondom mij. Maar in mij. Een storm die raasde, die ik onmogelijk tot bedaren kreeg.

Ik slikte toen ik de duistere speelplaats opliep. De deur van het kleine verlaten schoolgebouw stond open. De duisternis beangstigde mij, maar ik wist dat ik geen keuze had. Ik moest Loïs vinden. Ik mocht geen tijd verliezen. Elke minuut kon het verschil betekenen tussen leven en dood.

Met voorzichtige maar kordate passen liep ik de gang in van wat eens een kleuterschool was geweest. Nu was het een vervallen gebouw, door vandalen geteisterd.

Ik scheen met mijn telefoon van de ene richting in de andere. Ik wist waar ik naartoe moest. Ik wist waar ze was.

Een trap naar de eerste verdieping dreef mij naar boven.

‘Loïs’, riep ik terwijl ik de wanhoop in mijn stem probeerde te beheersen. ‘Ik ben hier. Mama is hier!’

Ik liep haastig de trap op die toegang bood naar de zolder van de vervallen kleuterschool. Het was een kleine steile trap die uitkwam bij een deur.

Terwijl ik de sleutel draaide in het slot, knarste hij. Ik opende de deur en toen ik dat deed, stootte ik ergens

tegenaan. Met mijn telefoon scheen ik in de richting van het geluid. Een leeg flesje cola rolde opzij.

Ik staarde ernaar. Naar dat lege flesje cola. Een akelig gevoel daalde over me heen.

‘Loïs?’ zei ik opnieuw. Mijn stem trilde.

Ik scheen langzaam met mijn telefoon in de zolder-ruimte. Het was hier aardedonker.

En warm.

Ontzettend warm.

Ik slikte en keek.

Ik zag allerlei rommel liggen. Dozen op elkaar gestapeld. Oude schoolbankjes. Een versleten bord. Enkele grotere kisten op de grond. Eén kist die geopend was, waar allerlei speelgoed omheen lag.

Ik zag een telraam.

En een soort pianootje...

Ik zag nog iets, maar wist niet waar ik naar keek.

Langzaam liep ik op de geopende kist af. Terwijl ik naderbij kwam, zag ik een voetje. Het was wit. Sneeuwwit. Het voetje was te groot om van een pop te zijn. Ik hapte plots naar adem.

Besepte wat ik zag.

‘Loïs!’

Mijn stem sloeg over.

In twee tellen was ik bij haar.

Ze lag bijna volledig verdoken achter de kist.

‘Loïs!’ riep ik opnieuw. Ik scheen met mijn telefoon over haar gezicht. Haar ogen waren gesloten. Ze lagen diep verzonken in hun kassen.

‘Loïs!’ riep ik een derde maal.

Ik schudde aan haar.

Zacht en hard tegelijk.

Aanhoudend.

Smekend.

Maar Loïs bewoog niet.

Ik greep haar vast, wilde haar door elkaar schudden, wilde het leven in dat kleine lijfje terugkrijgen, maar terwijl ik haar in mijn armen vastnam, leek haar lichaam te verschrompelen.

Ik voelde hoe ze steeds kleiner werd. Hoe ik haar ook met mijn handen omknelde, ik kon het niet verhinderen.

‘Loïs!’ schreeuwde ik nu. Mijn wanhoop weerklonk in de donkere zolderruimte en de echo ervan galmde door het hele schoolgebouw.

Met een schok opende ik mijn ogen.

Duisternis omsloot me, maar het zachte en vertrouwde licht van de straatlantaarn dat voorzichtig binnenviel, deed me opgelucht ademhalen. Even sloot ik mijn ogen om me te realiseren dat het een droom was, maar ik opende ze daarna opnieuw.

De zachte regelmatige ademhaling naast mij herinnerde mij eraan dat ik niet alleen was. Frederic lag naast me in bed.

Ik was veilig.

De meisjes waren dat ook.

Zachtjes ging ik rechtop zitten. De droom die ik had, de nachtmerrie waarin Loïs ontvoerd werd en ik haar terugvond, berustte op de realiteit die we anderhalf jaar geleden ondergaan hadden. De droom achtervolgde me nog steeds en ook al had ik Loïs uit Rolfs klauwen gered, ik besepte maar al te goed dat het weinig gescheeld had of Loïs was Rolfs derde dodelijke slachtoffer geweest.

Ik gooide het donsdeken zachtjes van me af, niet meer in staat om te blijven liggen en zo stil als ik kon, stapte ik uit bed, nam mijn telefoon van de nachttafel, trok ik in een snelle beweging mijn zwarte kimono aan en met nog een laatste blik richting Frederic, verliet ik mijn slaapkamer.

Ik liep rechtstreeks door naar de kamer van Loïs en Nouk, wierp een blik binnen en toen ik ervan overtuigd was dat de meisjes diep in slaap waren, liep ik de gang verder in. Ik schakelde het alarmsysteem uit en liep via de duistere gang naar de benedenverdieping.

In de keuken bleef ik even doelloos staan terwijl mijn blik door het raam naar de achtertuin gleed. Alles zag er zo vredig uit in het licht van de maan, maar ik wist wel beter. Ergens daarbuiten, vermoedelijk niet heel ver van ons vandaan, wachtte Rolf op een bericht van mij. Een bericht dat alles kon veranderen. Daar werd ik me steeds meer bewust van.

Ik opende de koelkast, nam een fles bruiswater en schonk een glas in.

Toen liep ik opnieuw de gang in, naar de voorzijde van het huis, waar mijn bureau lag. Terwijl ik aan mijn bureau plaatsnam, knipte ik de bureaulamp aan en tegelijkertijd reikte ik naar de onderste lade en opende die.

Diep tussen mijn papieren lag het mapje dat ik zo angstvallig verborgen hield voor Frederic. Het mapje dat Katja, Frederics partner bij de recherche, aan mij bezorgd had zonder medeweten van Frederic.

Ik nam het mapje uit de lade van mijn bureau, stond op en deed de deur van mijn bureau dicht. Nog steeds vochten de beelden van mijn droom om een plaats in mijn

bewustzijn, maar ik probeerde ze weg te drukken. Het akelige gevoel dat ze iedere keer bij me opriepen, maakte me angstig en ik wist dat ik me niet door die angst mocht laten leiden. Angst zou mijn concentratie in de weg staan en dat mocht niet. Ik wist dat als ik de strijd zou aangaan met Rolf, ik me door niets of niemand mocht laten afleiden.

Het mapje vertelde me meer over Rolfs achtergrond. Over zijn afkomst, zijn geschiedenis, zijn wandaden.

Waar ik gehoopt had dat hij een verschrikkelijke jeugd had gehad, dat dat een mogelijke verklaring kon zijn voor wie hij uiteindelijk geworden was, werd het tegendeel bewezen.

Rolf Verheije was een bevoorrecht kind geweest. Opgevoed door een moeder die altijd thuis was, een vader die advocaat was en die zijn zoon altijd de hand boven het hoofd gehouden had. Die alle kwaad dat hij tijdens zijn jeugd jaren al had aangericht, telkens vakkundig in de doofpot had gestoken.

Rolf had geen enkel excuus wanneer het zijn slechtheid betrof. Er bestonden op het eerste gezicht geen logische verklaringen voor het kwaad dat hij anderen aandeed.

Ik dacht aan de woorden die mijn vader ooit uitgesproken had, dat hoe je het ook draaide of keerde, er in ieder mens goed en kwaad school, maar dat je een keuze had wat je ermee deed.

Rolf had al heel vroeg de verkeerde keuze gemaakt.

Hij had mijn zus Sasha op jonge leeftijd verkracht en Tom, haar vriend en verloofde, die haar had proberen te beschermen, had hij koudweg de dood ingejaagd. Niemand kon toen vermoeden dat Sasha zwanger van Rolf

zou zijn. Toen ze dat ontdekte, kon Sasha het ook niet aan haar dochter op te voeden met de wetenschap wie haar vader was en hoe zij verwekt was.

Nouk werd daarom liefdevol in het gezin van Cas en mij opgenomen. Loïs, die toen te jong was om alles te begrijpen, was alleen maar blij geweest met de baby die er in ons gezinnetje bijgekomen was. Nouk wist tot op de dag van vandaag niet dat Sasha eigenlijk haar echte moeder was.

Toen Rolf jaren later vernam dat Nouk zijn dochter was, kreeg hij het waanzinnige idee in zijn hoofd dat hij een vaderrol te vervullen had. Wat hij Sasha en Tom aangedaan had, leek hij te zijn vergeten.

Ik sloot mijn ogen opnieuw als ik dacht aan die noodlottige dag in Leuven op het station, waarbij Rolf zijn plannen omzette in daden en de verkeerde dochter ontvoerde. Dat was dezelfde dag waarop Cas om het leven kwam...

Ik sloeg een hand voor mijn mond en probeerde de verschrikkelijke beelden van toen terug te dringen. Het gevoel van wanhoop dat ik sinds die dag had, de pijn die ik met me meedroeg om het verlies van Cas...

*Ik ben bij je, Caro.
Zo verschrikkelijk dicht bij je.
Ik ben bij je
en verlaat je niet.*

Cas...

Toen ik besepte dat het zijn stem was die ik hoorde, glimlachte ik triest.